

BERLIN, NÉMETORSZÁG

Az exobiológusok elképzelései szerint a földönkívüli élet ott is lehetséges, ahol a legkevésbé számít rá az ember. Sajátos lények élnek a vulkánok kürtőiben, tartanak ki a kénből és ammóniából álló óceánokban, csíráznak a holdak jégpáncélja alatt, vagy úsznak méltóságosan a Jupiter sokszínű egén. Rájaszorú óriások, amelyeket hidrogénnel teli testük megvéd attól, hogy a gázóriás fémmagja szétlapítsa őket.

Reggel fél 7-kor egy efféle lény közeledett Berlinhez.

A napfelkelte hideg, ragyogó fénye csillámlott a bőrén, amint kanyarodni és ereszkedni kezdett. A szárnyfeszítávolsága majdnem 100 méter volt. A törzse és a szárnyai átmenet nélkül nőttek egybe, és egy olyan parányi, jelzésszerű fejbe torkollottak, amely a teljes nagysághoz mérve meglehetősen csökevényes intelligenciáról látszott tanúskodni. De a látszat csalt. Valójában ott gyűlt össze 4 önállóan dolgozó számítógéprendszer óriási teljesítménye, ami a hatalmas testet a pilóta és a segédpilóta felügyelete mellett a levegőbe emelte.

Az Air China csupaszárny gépe volt, ami ezekben a pillanatokban készült leszállni Berlinben. Jó ezer embernek jutott benne hely. A konstruktőrei nem akarták már csövekhez csavarozni a hordozófelületeket, ezért létrehoztak egy szimmetrikus, laposan üres testet, amelyet egészen a szárnyak csúcsáig ülésekkel rendeztek be – egy aerodinamikai csodát. Az óriás hajtóműveit a farokba építették be. Rendkívüli méretű feszítávolsága miatt már alacsony fordulatszámnál is hatalmas tolóerő kifejtésére volt képes, ráadásul a rájaforma is megkönnyítette az emelkedést és alig okozott örvényléseket, emiatt csökkent a fogyasztása és a zaj is az elviselhető 63 decibelre süllyedt. Az építői az aerodinamika javára még az ablakokról is lemondtak. Helyettük a törzsben elhelyezett aprócska kamerák közvetítették a külvilág képeit 3-D-képernyőkre, amelyek egy megszakítás nélküli üvegfal látszatát keltették. A repülés maga volt az érzéki luxus. A rosszullét legfeljebb a szárnyak csúcsain lévő olcsó helyeken volt elképzelhető, amelyek egy kanyarban akár 25 métert is emelkedhettek vagy süllyedhettek, s ahol a turbulenciák is érezhetőek voltak.

Az a férfi azonban, aki puha léptekkel épp most tért vissza a fedélzeti masszírozó-szolgálattól, a platinum-lounge kényelmét élvezhette. Az ottani szimuláció nem mást mutatott, mint a kilátást a pilótafülkéből, tökéletes térábrázolásban. Belesüppedt az ülésébe és lecsukta a szemét. Ülése pontosan a repülőgép tengelyén helyezkedett el, ami nagy szerencse volt, hiszen későn foglalták a jegyet. Ám akik lefoglalták, pontosan tudták, mit szeret. Ennek megfelelően tudták alakítani a szerencsét. Tudták, hogy inkább utazna a szárny csúcsában, egy léghajó kosarában, egy zeppelin alá kötve vagy egy griffmadár karmaiban, mintsem hogy megelégedjen közvetlenül a gép közepe mellett egy hellyel. A közép az közép, vitának helye nincsen. Minél kisebb volt a különbség az ideálshoz képest, annál kevésbé viselte el, annál erősebb volt az inger, hogy a hibát korigálja.

Figyelte a napfényben fürdőző Berlint, teli zölddel, vízfolyásokkal, csillogó tavakkal. Utána maga a város, a különböző korszakok építőkockáival. Hosszú árnyék tűnik fel a korai fényben. A csupaszárny 180°-os kanyart írt le, valósággal zuhant a talaj felé, lakótömbök, kertek és sugárutak felett húzott el, egyre alacsonyabban. Kitüntett helyéről egy pillanatra úgy tűnt, mintha belefúródának a kifutópályába, aztán a pilóta felhúzta a gép orrát, és észre sem vették a földet érést.

A hangulat észrevétlenül változott meg a repülőn. A jövő, ami az előző órákban beágyazódott a levegőbe és a jó reménységbe, most ismét valósággá lett. Az emberek beszélgetésbe elegyedtek egymással, elpakolták újságjaikat és könyveiket, míg a repülőgép elérte a parkoló-pozíciót. Kapunyi zsilipek nyíltak meg, hogy az utasok áradata bezúdulhasson a repülőtérré. A férfi fogta kézipoggyászát, és az elsők között hagyta el a repülőgépet. Az adatait már most tárolták a helyi repülőtéren. Alig 20 perccel a pudongi start után az Air China átküldte az aktáját a német hatóságoknak, ráadásul a fedélzeti kamerák képeit is átjatszották. Amikor az ellenőrző zsilipekhez közeledett, a német számítógép tudta már, hogy mit evett és mit ivott a repülőgépen, melyik stewardess-szel flörtölt és melyikre nézett morcosan, mit olvasott, milyen filmet nézett, és hányszor ment ki a toilette-re.

A rendszerben volt a digitális arcképe, hangpróbája, ujjlenyomata, az írszének képe, s természetesen ismerte első berlini címét, a Hotel Adlont is.

Először a mobilját, majd a jobb kezét helyezte a szkener felületére, bementa a nevét és belenézett az automatikus zsilip kamerájába. Miközben a számítógép az RFID-adatait olvasta, a rendszer elvégezte a szükséges összehasonlításokat, azonosította őt, majd továbbengedte. Rögtön a zsilip mögött két pult állt. Két rendőrnő világította át csomagját a röntgennel, és megkérdezték, mi célból érkezett. Barátságosan válaszolt, de kissé elvarázsoltnan, mintha már a következő megbeszélésén járna az esze. Azt kérdezték, hogy először van-e Berlinben. Igennel válaszolt, valóban nem járt még korábban a városban. Csak akkor lett szívélyesebb a hangja, amikor a mobilját visszaadták, szép napot kívánt mindkettőjüknek, s kifejezte reményét, hogy nem kell az egész napjukat a pult mögött tölteniük. Közben a fiatalabbik rendőrnő szemébe nézett azzal a szótlán üzenettel, hogy nem lenne ellenére, ha ezt a csodás, napos berlini reggelt például az ő társaságában tölthetné.

Aprócska, konspiratív mosoly, annak a maximuma, amit a szolgálati szabályzat megenged. Azt jelentette, hogy kétségtelenül jól kinéző pasas vagy, tökéletesen szabott öltönyben, mindketten jól tudjuk, hogy mit akarunk, köszönöm a virágokat, de most húzz el a francba. A hangja azonban ezt mondta:

– Üdvözljük Berlinben, Csao xiansheng. Reméljük, élvezni fogja az ittlétet.

A férfi továbbment. Tetszett neki, hogy tisztában voltak a korrekt megszólítással. Amióta a kínai kötelező nyelvvé vált a legtöbb európai ország iskoláiban, az ember biztos lehetett abban, hogy a hagyományos kínai neveknél nem cserélik fel a családnevet és a keresztnévet, és hogy az úr vagy hölgy megszólítást a családnévhez illesztik hozzá. A kijáratnál sápadt, kopasz férfi várta, bernáthegyiéhez hasonló szemekkel és hörcsöggéppel, nagy volt, erős testfelépítésű, és nyakig gombolt bőrdzsekit viselt.

– *Failté*, Kenny – mondta halkan.